

Dimecres 16 de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 13,1-9): En aquell temps, Jesús va sortir de la casa i es va asseure vora el llac. Es reuní tanta gent entorn d'Ell, que va haver de pujar en una barca i s'hi assegué. La gent es quedà vora l'aigua. Ell els va parlar llargament en paràboles. Deia: «Un sembrador va sortir a sembrar. Tot sembrant, una part de les llavors va caure arran del camí; vingueren els ocells i se les van menjar. Unes altres llavors van caure en un terreny rocós, on hi havia poca terra, i de seguida van germinar, ja que la terra tenia poc gruix; però, quan sortí el sol, cremà les plantes, i es van assecar, perquè no tenien arrels. Unes altres llavors van caure enmig dels cards; els cards van créixer i les ofegaren. Però una part de les llavors va caure en terra bona i donà fruit: unes llavors van donar el cent, unes altres el seixanta, unes altres el trenta per u. Qui tingui orelles, que escolti».

«Un sembrador va sortir a sembrar»

P. Julio César RAMOS González SDB
(Mendoza, Argentina)

Avui, Jesús —en la ploma de Mateu— comença a introduir-nos en els misteris del Regne, a través d'aquesta manera tan característica de presentar-nos la seva dinàmica per mitjà de paràboles.

La llavor és la paraula proclamada, i el sembrador és Ell mateix. Aquest no cerca sembrar en el millor dels terrenys per tal d'assegurar-se la millor collita. Ell ha vingut per tal que tots «tinguin vida, i en tinguin a desdir» (Jn 10,10). Per això, no escatima en escampar grapats generosos de llavors, sia «arran del camí» (Mt 13,4), com en «un terreny rocós» (v. 5), o «enmig dels cards» (v. 7), i, finalment, en «terra bona» (v. 8).

Així, les llavors llençades per generosos punys produeixen el percentatge de rendiment que les possibilitats “toponímiques” li permeten. El Concili Vaticà II ens diu: «La Paraula de Déu és comparada a la llavor sembrada en un camp: els qui l'escolten amb fe i s'uneixen al petit ramat de Crist han acceptat el Regne mateix; després la llavor, per la seva pròpia virtut, germina i creix fins al temps dels esplets» (Lumen gentium, n. 5).

«Els qui escolten amb fe», ens diu el Concili. Tu estàs habituat a escoltar-la, potser a llegir-la, i fins i tot a meditar-la. Segons la profunditat de la teva audició en la fe, serà la possibilitat de rendiment en els fruits. Tot i que aquests vénen, en certa manera, garantits per la potència vital de la paraula-llavor, no és menor la responsabilitat que et pertoca a la seva atenta audició. Per això, «Qui tingui orelles, que escolti» (Mt 13,9).

Demana avui al Senyor l'ànsia del profeta: «Quan m'arribava la teva paraula, jo la devorava: ella ha estat el goig i l'alegria del meu cor. Jo porto el teu nom, Senyor, Déu de l'univers» (Jr 15,16).